



[1] še en
PREBLISK

šola na daljavo

Marija Ana Klančar

KARANTENSKA ŠOLA

Meni je v tem času imeti vse pod nadzorom in se samodisciplinirati kar velik izziv. Uspelo mi je že zamuditi kakšen rok za oddajo, video uro in še vedno nisem pri vseh predmetih povsem na tekočem. Mi gre pa vedno bolje in sem vesela, da me to obdobje, ko smo veliko bolj prepuščeni sami sebi, uči organizirati si svoj čas in ga čim bolj izkoristiti. Ker če izkoristimo čas in opravimo dolžnosti, nam ga ostane

nekaj tudi za tisto, kar nas veseli in kar nam daje motivacijo za opravljanje obveznosti. Zaenkrat si poskušam narediti čim boljši pregled nad vsemi obveznostmi tako, da si jih nekam napišem po dnevih ali pa glede na predmete. Pri novem načinu šolanja mi je všeč, da lahko malo dlje spim in da si lahko sama razporedim dan, najbolj pa pogrešamo družbo in razlage učiteljev. Mislim, da bom ob koncu krize veliko bolj cenila to, da lahko hodim v šolo in da imam prijatelje ves čas ob sebi.



Ilustracija: Gabriel Klančar, besedilo pesmi: Ananasov sin

VAŽN DA SIJE SONCE

Ko sem bil ujet v sistemu,
sem se upiral
stenam pravil

predsodkov
družbenih norm

Obstajal je krivec za
nepopolnost,
za nedinamičnost življenja.
,‘Sistem je imel napake,
da ne bo pomote.’“

Narava pa je namesto mene
dokazala sistemu,
da je **f i k c i j a**.

(kasneje se izkaže, da je učinkovit vzvod
za večjo učinkovitost)

Podrla je stene, avtoritete,
norme, urnike, kordinate ...

I
I
I
I
I
V ..W
O
O
U
P..

Celoten jaz
se prestavi vame.
Zdej sm pa jaz edina stena.

*Ujeti v trenutek,
ki traja,
vsak posebej

brain power
se zmanšuje
poraba podatkov gre navzgor
-----*

*A je možno biti močan
posameznik
v vakumu?*

Ko te družba ne določa več,
in odpadejo priljubljenost ,
vpliv , pripadnost , empatija ...

postanejo bistveni za
preživetje

1. samomotiviranost
2. samodisciplina
3. samonadzor
4. spomini

SPOMINI... ..alencia...
...foto... ..ona... ..malca...
...soba... ..sošolke... ..churrosi...
...mokr... ..olona... ..run...
...jeg... ..r... ..hodnik...
...eneracija... ..bosanci...
...Starbuc... ..klavi... ..ona...
...reka...

...

matematika - DN
slovenščina - UČNI LIST
angleščina - Zoom

Netflix - serija

šport - hoja

...

I
V
naš čas si delijo predmeti,
ne pa osebe

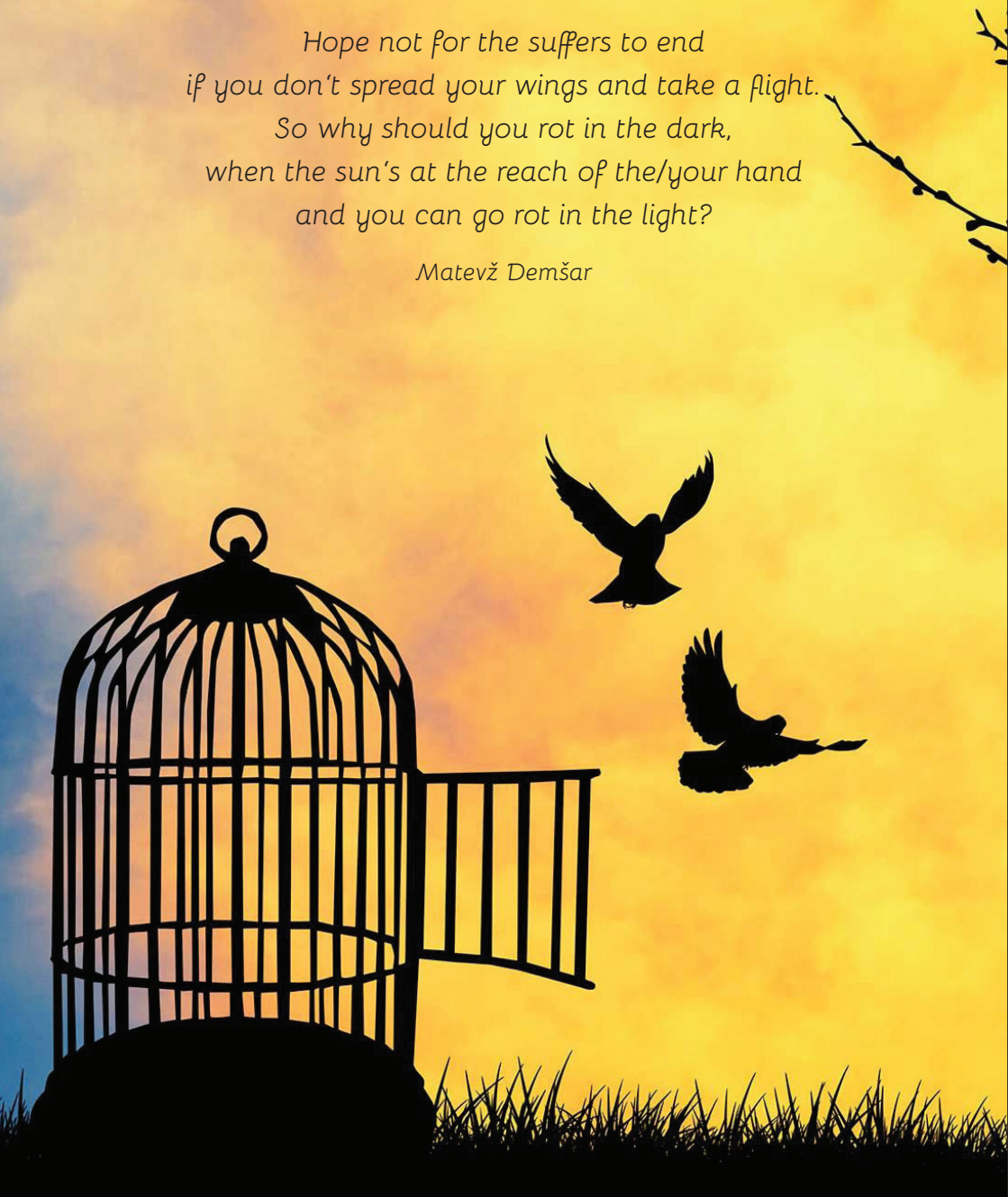
maah
važn da sije sonce

Pesem na željo avtorja ni lektorirana.

HOPE

*Hope not for the suffers to end
if you don't spread your wings and take a flight.
So why should you rot in the dark,
when the sun's at the reach of the/your hand
and you can go rot in the light?*

Matevž Demšar



Pr'jave

[5] še en
PREBLISK

šola na daljavo



Prof. Špan Česen:
»Ko se Tobija oglasi,
se mi v misli vedno pripelje
tista pesem *Bil je tako*
prikupno zmeden.«

Prof. Špan Česen: »Vedno
mešam imena mojih treh.
Samo čakam, da bom Roka
po žensko poklicala.«
Joshua: »To še ni tako hudo.
Mene je enkrat mami Abi
poklicala. To je moj pes.«

Prof. Šlajpah: »Torej, če boste
šli v kakšen zabavališčni
park, nujno vzemite nihalo s
sabo in opazujte, kako deluje
na prostem padu.«

Prof. Lajevac: »Na primer,
da rečeš, da Spiderman
leti rešit nekoga.«

Razred: »Ampak
Spiderman ne leti!«

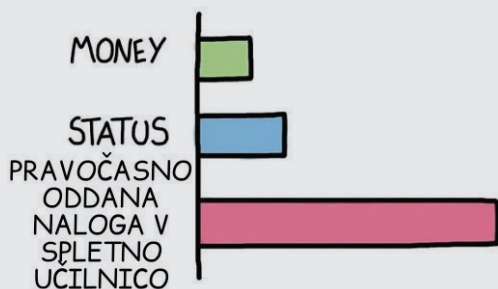
Prof. Lajevac: »No, pa
si pač sami izberite
najljubšega superjunaka,
ki leti.«

Tobija: »Čebelica Maja!«

Prof. Lajevac: »Nadja,
zanikaj poved *Napišita*
referat.«

Nadja: »Pošljita referat.«

WHAT GIVES PEOPLE FEELINGS OF POWER



ŠOLA NA DALJAVO



[Rahela Muri]

Dober dan!

Ker vem, da nas pogrešate, sem si rekla, da vam bom malo popeljšala dan.

Zadnje dni imamo pri nas že okrog osmih sonček in je kar greh sedeti za knjigami. Ampak ker sem pridna dijakinja, se, kljub temu da me vleče ven, vsem dem za mizo in predelam tri četrtine snovi za tekoči dan. Ker ati in mami trenutno ne živita z nami (ne skrbite, živimo z atom in mamo), saj je ati živinozdravnik in mora biti v stiku z drugimi ljudmi, sta se skupaj z mami preselila na našo drugo kmetijo, ki je pet kilometrov oddaljena od naše, da se stara starša ne bi našla bolezni.

Tako sem jaz doma *ta glavna*, kar pomeni, da me nihče ne uboga. Sem tudi učiteljica razrednega pouka moji sestri Tonji (ki obiskuje 1. razred) in Martinu (5. razred) in v teh dneh spoznavam, da ta poklic zagotovo ni zame.

Zadnje dni se bratje in sestre super razumemo in obujemo spomine na *mlade* dni s skrivalnicami, gledamo albume s fotografijami iz zgodnjega otroštva ter se sprehajamo. Bogu hvala, da imamo možnost iti ven na čist zrak, ne da bi nas kdo nadzoroval! Me pa ob tem *zmotijo* Ljubljčanji (brez zamerel!), ki pridejo sem in parkirajo svoje lepe avtomobile na naše travnike. Razjezi me tudi, da pridejo na piknik in pustijo za seboj smeti ter tako *prijazno* poskrbijo, da imamo potem mi, ko gremo na sprehod, kaj delati.

Zdaj, ko staršev ni, gre vsak dan eden od otrok zjutraj in zvečer v hlev in je res *prima*! Toliko časa je že minilo, odkar sem hodila v hlev, da se tega zdaj kar veselim. Danes, ko je še sonce, sva šli z mamo na

vrta čebulčke *uštima*t, ostali so pa drva *zrihta*l. Ko gre sonce za gore (pri nas malo prej, ob okolihi 16.30), opraviš še preostalo četrtino šolskih obveznosti.

Zvečer gremo v hlev, mlajšo sestrico Tonjo dam spat (kar podvig je, da izbereva pravo pravljico), nato zmolimo rožni venec.

Včasih (no, kar pogosto) se zgodi, da smo nato ponovno lačni in načnemo kakšen mlad sirček ali pa marmelado (*njammm*).

Ostanite zdravi in upam, da kmalu vidimo v živo. Presneta reč, saj kar pogrešam Želimplje.

Za konec pa še nekaj slikic ...







Petra Vinčec

KJE JE NAŠ KOMPAS PRESOJE?

Jutro je tako kot zmeraj. Zaspano in prezgodnje, definirano po včerajšnjem dnevu. Ljudje so se razšli in porazgubili. Sedaj jim je ostal ves čas na svetu. Tisti čas, ki je nekoč minil. Tista zdavnaj izžvenela žalostinka za poletjem. Telo, ki ga je vedno manj in manj. Včeraj, ki definira naš danes. Kaj in kdo nas sedaj sili v razmislek? Kaj je tisto, kar bo preostalo?



Če je komu prišlo na misel, da bo moj prispevek govoril o koronavirusu, naj povem, da ne nameravam naštevati smrtnih žrtev niti obolelih. Razlog za to je preprost: zdi se, da so vsi družbeni mediji in socialna omrežja izgubili vse vedenje o poročanju in še o čem drugem. Ni res, da se v svetu trenutno ne bi nič dogajalo, ampak ostale novice trenutno ne prinašajo tolikšnega dobička. Seveda nas navadno nove informacije neznansko zabavajo ali – če niso zabavne narave – vsaj potešijo našo radovednost in zadovoljijo potrebo po novih informacijah. Podane so bodisi pisno, govorno ali prek videa, medijski svet je košček našega vsakdana, ki nas venomer spremlja – v črni kroniki, gospodarstvu ali na športnih straneh, prek spletnega bloga ali družbenih omrežij. Mediji so vsepovsod. Upoštevati velja tudi

dejstvo, da je žal svoboda ustvarjalcev medijskih prispevkov izjemno omejena. Velikokrat se zato zgodi, da mediji v svoj fokus postavijo nepomembnosti, kar jih zgolj privede do tega, da izgubljajo kompas za presojo. In kje je naš kompas presoje?



Zdi se mi, da mediji vedno bolj oblikujejo javno mnenje, javnost pa postaja čedalje bolj pasivna publika. Morda javnost ni pravi izraz. Ne bi želela obtoževati te javnosti in današnje družbe, ker ta družba smo MI! Javnost, družba, populacija, vse to smo mi! Mi smo tisti, ki ne znamo več razmišljati, ki se vdamo mnenju drugih, ki podležemo kapricam, ki si jih vendarle postavimo sami! Medijska moč, ki javnim občilom dopušča, da jim vse to uspe, je zgolj pika na i. V osnovi naj bi bila medijska vloga reprezentirati svet in ga obveščati o tekočih novicah, a obveščanje se je prevesilo v določanje, kaj ta svet sploh je. Pa vendar – če imajo mediji takšno moč, smo mi tisti, ki jim jo dajemo. Mi smo tisti, ki ne znamo oceniti resnice in laži, ker je stati na strani laži pač lažje. Mi smo tisti, ki smo prenehali razmišljati.



In bila je pomlad. Ta ni vedela, kaj se dogaja. Naselila se je v ljudeh in njihovem mišljenju in rodila se je nova misel: “Mar ni čudežno, kako se človek v krogotoku kar naprej vrača k samemu sebi?” Le mi smo odgovorni za to, kar bo preostalo. Od nas in od našega sveta.



PRIMAVERA

¡Quién robó mi primavera!
Dijo el pájaro al volar.
Siento en mí un ardor que quema
por no ver a la enredadera
agarrar sus hojas nuevas
en las rejas del portal.

¡Quién robó mi primavera!
Llora el niño al recordar
huérfano de sus peleas,
de recreos, de vivencias
cada día en las escuelas
que sordas quedaron ya.
¡Quién robó mi primavera!
Clama al cielo, por quemar
cada tarde como incienso,
prisionero de este infierno
confinado e indefenso
ese obrero sin currar.

¡Quién robó mi primavera!
El enfermo en hospital
llora solo, desahuciado
de los suyos, apartado
recordando y asustado
por un virus sin piedad.

¡Quién robó mi primavera!
Reza alegre en soledad
ese anciano en su aposento
que con fe pide sin miedo
volver a ver a sus nietos
y acabar su soledad.
¡Quién robó mi primavera!
Puede hacerse realidad
si prosigues con tus ansias
de salir con arrogancia,
rebotando intolerancia
a la calle sin piedad.

¡Y llegó la primavera!
A ese pájaro, al zagal;
a ese obrero, a ese anciano
a esa abuela, al parado
al que lejos ha viajado
al que sólo está en su hogar.
¡Y llegó esa primavera!
Que nunca quiso llegar,
floreando en tantos besos,
en abrazos, sonriendo,
disfrutando del momento,
respirando libertad.

Ezequiel García

POMLAD

Kdo mi je ukradel pomlad!
– vpraševala je ptica v letu.
Bolečino čutim v sebi, ki žge
od tega, da ne vidim slaka
viti novih listov
po prečkah na portalu.

Kdo mi je ukradel pomlad!
Fant ječi, ko se spominja:
sirota je brez svojih preprirov,
brez igre, izkušenj vsakega
izgubljenega dneva v šolah,
ki so ostale neme.

Kdo mi je ukradel pomlad!
Kriči v nebo, ko gori
vsak večer kot kadilo,
ujetnik tega zaprtega,
brezupnega pekla,
delavec brez dela.

Kdo mi je ukradel pomlad!
Bolni v bolnišnici
joče sam, odtujen
svojim, zapuščen v
spominih in prestrašen
pred virusom brez usmiljenja.

Kdo mi je ukradel pomlad!
V samoti goreče moli
starec, iz male sobe
prosi goreče, brez strahu:
da bi znova videl vnuke
in končal svojo samoto.

Kdo mi je ukradel pomlad!
Lahko se uresniči,
če hraniš svoj nemir
se ne rešiš prevzetnosti, pustiš
nestrpnosti brez usmiljenja
prekipeti na cesto.

In prišla je pomlad!
Za tisto ptico, za dečka;
za onega delavca, za starca;
za babico, brezdelnega,
za tistega, ki je odpotoval,
za tistega, ki je bil le doma.

In prišla je ta pomlad,
ki vendar ni hotela priti –
zdaj cveti v tolikih poljubih,
objemih, smehlja se,
uživa v trenutkih,
diha svobodo.

prevod Urban Šiřrar

POMLAD

Kdo mi je ukradel pomlad?

Je v letu rekla ptica.
Čutim žgočo bolečino,
ker nisem videl ovijalke
stegovati novih listov
po rešetkah na vhodu.

Kdo mi je ukradel pomlad?

Otrok objokuje spomine,
osiromašen svojih bojov,
svojih odmorov, svojih izkušenj
vsakega dneva v šoli,
ki že (p)ostaja gluho tiha.

Kdo mi je ukradel pomlad?

Zajokalo je nebo, vsak dan
gori kot kadilo.
Zapornik tega pekla je,
nemočen, ujet,
delavec brez dela.

Kdo mi je ukradel pomlad?

Bolnik v bolnišnici
joče sam, zapuščen od vseh,
ločen v spominih,
prestrašen zaradi
neusmiljenega virusa.

Kdo mi je ukradel pomlad?

Moli radostno v samoti
v svoji sobi, starec.
V veri sprašuje, brez strahu –
Bo zopet videl svoje vnuke
in končal to osamljenost?

Kdo mi je ukradel pomlad?

Lahko se uresniči,
če boš vztrajal s svojim
nemirnim hotenjem,
vzvišen hodil ven –
preplavljen z nestrpnostjo,
neusmiljen – na ulico.

In prišla je pomlad!

Za ptico, jato,
za delavca, za starega moža,
za babico, za tistega,
ki zdaj ne dela,
za popotnika,
za tistega, ki je ostal doma.

In prišla je pomlad!

Tista, ki nikoli ni želela oditi,
je vzcvetela v tolikih poljubih,
v tolikih objemih!
Uživajoč ta trenutek,
dihajoč svobodo.

Pr'jave

[1] še en
PREBLISK

šola na daljavo

Pri matematiki sledi zoprn primer.

Prof. N. Lavriša: »Kdo je naslednji?«

Razred: »Matic!«

Prof. N. Lavriša: »He he he.«

Zaradi gradnje se vse trese.

Prof. N. Lavriša: »Kaj pa delajo?

Tukaj se vse trese. Imate kar masažo. Se bom še jaz malo usedla, da me zmasira ...«

Prof. P. Šlajpah: »Torej, kdor ima prefinjen sluh, sliši razliko med dobro in slabo violino. No, jaz je ne. Med zelo dobro in zelo slabo kitaro jo pa slišim.«

Prof. N. Lavriša: »Kdo je včeraj manjkal pri testu? Lajevec, Štukelj. Merše je pa bila, a ne?«
Razred se smeji.

Prof. N. Lavriša: »Kaj pa je?«

Nekdo: »Andrej Merše je fant!«

Prof. N. Lavriša (gleda Gašperja): »Miha! (ne reagira) ... aja ... Gašper!«

Meta: »Boltežar!«

(angleščina, med pogovorom)

Neža: »When we said that to Emro ... I mean to prof. Emro ...«

Prof. Š. Česen: »Andraž, what should a girl be like?«

Andraž: »Face.«

Prof. Š. Česen: »What kind of face?«

Andraž: »She should have 2 eyes, a nose ...«

Prof. Novak: »Wann produzieren wir Dopamin?«

Nekdo: »U! Wenn man raucht!«

(pri nemščini napišemo veliko pridevnikov, na koncu pišemo še pridevnike, ki nas zanimajo)

Prof. Novak: »Še kakšen?«

Andrej: »Nel!«

Prof. Novak: »Warum?«

Andrej: »Ker jih imamo že 200 preveč!«

(pri nemščini po tretjem slajdu novih besed, prof. Novak pa nam je zagotovila, da je bil to zadnji)

Prof. Novak: »Aja ... imam še enega. Ups. Ich bin optimistisch.«

ČEVLJI

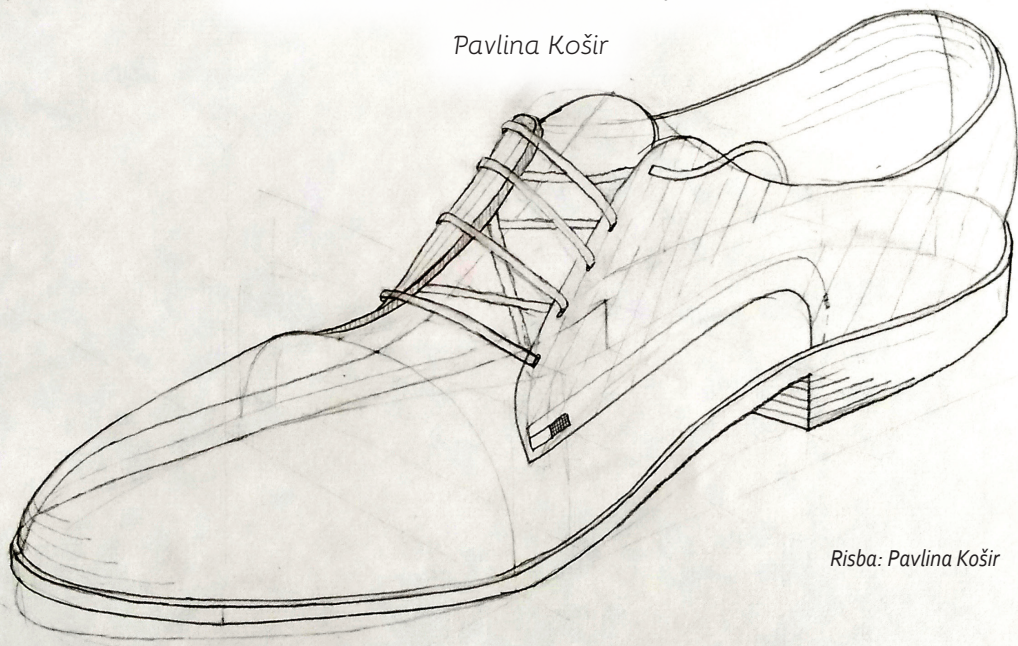
Moji čevlji niso tisti pravi.
Nočem jih obut
in ... žulijo me.
Zakaj niso kot v moji glavi?

Stojijo, namesto plesa na zabavi.
Obupano gledajo ostale
in si želijo,
da bi kot drugi skakali po travi.

Vsi čevlji so bolj čedni,
prav gotovo tudi lepše govorijo.
Njihov nasmeh je lep
in že na daleč vsi žarijo.

Pa vendar moji čevlji plešejo.
Rahlo jih odvežeš, obuješ tople nogavice
in ne žulijo več.
Potem ... nasmeh krasi tudi njihovo lice.

Pavlina Košir



Risba: Pavlina Košir

MIHAEL, DOPUSTI MI

dlje od obrobja tvojega razuma,
zdaj le tipaje skušam utirati pot
skozi noč in reprizo življenja,
tipaje tudi v noč zavita misel,
znova in znova čaka utrip;
to noč najini duši utripata složno.

Mihael, dopusti mi, prosim,
navzočnost v molitvi;
v pasivni spokojnosti
še bolj koprnim po tebi, dotiku.

Dopusti dotik;
dopusti misel, čutenje,
ki trga srce in terja rešitev.
Ne vem, kaj je rešitev,
vseeno pa mi prizor,
ko vzletiva kakor sv. Jožef Kupertinski,
osmisli tisto čutenje
in se ga lahko oprimem
in ga lahko imam.

Tinče